

Скълорбърри
Плезънт
ЖИВ или МЪРТЪВ

ТЪРСЕТЕ ОЩЕ ОТ ДЕРЕК ЛАНДИ:

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ДА ИГРАЕШ С ОГЪНЯ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: БЕЗЛИКИТЕ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: МРАЧНИ ДНИ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ТЛЕННИ ОБВИВКИ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ВЕСТИТЕЛЯТ НА СМЪРТТА

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ЦАРСТВОТО НА ЗЛОТО

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ПОСЛЕДНАТА БИТКА НА МЪРТЪВЦИТЕ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: СМЪРТТА НА СВЕТИНАТА

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ВЪЗКРЪСВАНЕ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ПОЛУНОЩ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: БЕДЛАМ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: СЕЗОНИ НА ВОЙНАТА

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: АПОКАЛИПСАТА МЕ ХВАНА

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: СЕДМОРКАТА НА ЗЛОТО

ДЕМОН ШОСЕ

ОПУСТОШЕНИЕ

АМЕРИКАНСКИ ЧУДОВИЩА

Скълъбъгъри
Плезънт
Жив или мъртъв

СОФИЯ, 2023

Derek Landy
SKULDUGGERY PLEASANT DEAD OR ALIVE
copyright © 2021 Derek Landy
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ
ЖИВ ИЛИ МЪРТЪВ

Студиото на А 2023

Всички права запазени.

Автор: Дерек Ланди

Превод: © 2023 Цветана Генчева

Редактор: Цветина Цолова

Коректор: Гергана Ботева

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1700

ж.к. „Студентски град“, ул. „акад. Борис Стефанов“ № 35

тел. +359 2 411 00 02

www.artline-store.net

www.facebook.com/ArtlineStudios.LTD

artline@artline-comics.net

ISBN 978-619-193-300-6

Би било хубаво в идващите години КОВИД-19 да се превърне в болест, която се овладява леко, дори се превръща в далечен спомен.

В момента обаче сме поразени от нея, лишава ни от време и от любимите хора.

Така че това е за всички добри времена, които сме прекарвали с хората, които обичаме, за страхотните моменти, които предстоят, и за любимите хора, с които ни предстои да се запознаем. Ако тази книга има послание, то е, че времето лекува, че любовта е вечна, смехът остава...

Чакайте. Не.

Посланието, струва ми се, е, че лошото преминава, а хубавото е винаги... не. Не е и това.

Може би нещо, свързано с ударите? В тази книга се насят много удари. Има и ритници. И смешки. Много смешки. Боже, аз съм забавен. Мисля, че будя неистов смях. Нямам нищо против да ви го кажа. Точно така...

Чакайте, аз за какво говорех?

Денят, вторник, със сигурност щеше да бъде най-великият в живота на Рансид Файнс. Не беше най-благоприятният ден от седмицата, поне така предполагаше той, но имаше поне две съществени събития, които се бяха случвали в предишни вторници.

Рухването на стоковия пазар през 1929 г. Беше се случило във вторник.

„Чалънджър“. Тя беше избухнала във вторник през 1986 г. Тогава се беше натъжил. Не обичаше кой знае колко смъртните, но открай време се възхищаваше на астронавтите. Харесваше му как подскачаха по луната.

Елвис беше издъхнал във вторник, както и Бъди Холи, Ричи Валънс и Биг Бопър.

Денят „Д“* бе във вторник и бе съсипал всичко по времето, когато той работеше с нацистите. Това почти вгорчи всичките му вторници.

* Става дума за десанта в Нормандия на 6 юни 1944 г., известен още като Денят „Д“ (D-Day). – Б.ред.

Сега обаче предстоеше да си върне вторниците. Щеше да върне на най-потискащия ден от седмицата предишната му слава и величие, ако подобно нещо бе съществувало.

Погледна часовника си и се усмихна: 4:48 сутринта щеше завинаги да остане като времето, когато Безликите заемат полагаемото им се място като властелини на земята.

Хвърли превключвателя. Почти нищо не се случи.

– Какво не е наред? – попита Килн.

– Нищо – отвърна Рансид и забърза към апаратите и провери връзките. Имаше повече от дванайсет кабела, които водеха към и от металната чиния – всеки от тях можеше да се е разхлабил. Оправяха се лесно. Щеше да се справи с лекота. Нямаше начин да не се справи с лекота.

– Какво правиш? – попита Килн.

Рансид едва устоя на желанието да му се разкреши, да му каже да млъкне и да го остави да работи. Сега не беше времето да си изпуска нервите. Събитието беше радостно – или поне щеше да бъде, когато започнеше. Освен това Килн беше значително по-висок от него, значително по-силен и значително по-страховит.

Рансид Файнс беше висок, когато ставаше въпрос за ум. Беше силен, когато ставаше въпрос за сърцето. Беше страховит, когато ставаше въпрос за душата.

– Разхлабен кабел – измърмори той. – Лесно ще се оправи.

Нощта беше приятна. До лятото оставаше месец и небето беше обсипано с трепкащи звезди. Радваше се, че Безликите ще се върнат, когато времето е хубаво. Представяше си, че измерението, в което са изпратени в изгнание, беше студено и голо. Той нямаше търпение да ги посрещне при топлината.

– Какво не е наред? – приближи се Килн.

Рансид се изправи и застана при уредите. Кристалът на Светците – жълт, голям колкото юмруците на Рансид, поставени един до друг, беше на мястото си в средата на чинията. Когато охраняващите кабели бяха свързани – а те бяха – кристалът

трябваше да блести. Всички тези символи, които беше гравирал с упорство и усилие в метала, също трябваше да блестят. Цялото това чудо трябваше да освети планинския склон.

– Всичко е наред – каза Рансид.

– Защо тогава не работи?

– Дай му малко време.

Килн се намръщи.

– Колко време?

– Колкото е необходимо.

– Рансид, ти каза, че щяло да проработи незабавно. Каза, че всички приспособления, които си направил, са за незабавна връзка. Каза, че щяло да блесне – каза, че ще има фойерверки.

– Просто му трябва повече...

Килн го стисна за яката на палтото и го изправи.

– Похарчих и последния си цент за този проект! Всичко, което притежавам, бе налято в оборудването, което ти посочи! Което ти създаде!

– Ще проработи! – изписка Рансид.

– Няма да проработи! Изобщо не може да проработи! Уредите не могат да изтеглят мощност от Кристала на Светците, защото няма мощност! Мъртъв е!

– Не! – изписка Рансид.

Килн го хвърли на земята.

– Целият ми живот – заговори ужасено той. – Заложих целия си живот на това.

– Ще върне Безликите – изхленчи Рансид.

– Пет пари не давам за тях – изхили се Килн. – Твоите богове изобщо не ме интересуват! Исках силите, които ти ме увери, че са заложени в това нещо! С него можех да имам всичко! Щях да възстановя богатството си в стократен размер!

Рансид мигаше срещу него.

– Но ние... ние щяхме да върнем Безликите.

– Това беше твоята мечта, крастава жабо.

– Ти щеше да ме предадеш, така ли?

Килин се изсмя.

– Да, Рансид, щях да те предам. Щом докажеше, че Кристалът все още притежава сили, щях да го взема и да започна живота си отначало. Нелепите ти идеи за това какъв щял да бъде светът, когато Безликите завладеят всичко? Защо, по дяволите, ми трябва подобен свят? Харесвам този. Харесвам смъртните. Те не са лоши. Да, избил съм немалко от тях през годините, но кой не го е правил? – Той въздъхна. – Само че Кристалът не притежава никакви сили. Ти ме разори.

Рансид се изправи на крака. Беше нисък, така че не отне много време.

– Богохулник – рече той.

Килин не отговори. Не откъсваше поглед от Кристала.

– Ще бъде истинско предизвикателство да намеря някой да го купи, но успя ли да го продам, преди да се разчуе, че това е просто безполезно фалшиво украшение, ще успя да си върна поне част от загубите.

Рансид грабна Кристала и го притисна към гърдите си.

– Назад!

– Стига, Рансид. Не се прави на глупак.

Рансид се обърна и хукна, препъна се в един кабел и падна на колене, а Кристалът се изтръгна от ръката му и подскочи към сенките.

Миг по-късно от същите тези сенки излезе фигура. Тя беше висока, слаба, с тъмен костюм от три части и шапка. Лунната светлина падна върху белия череп, когато той погледна Кристала в ръката си, покрита от ръкавица.

– Преследвам и теб, и това проклето нещо прекалено дълго – заяви Скълдъгъри Плезънт.

Рансид поклати глава.

– Не. Не и ти. Моля те, не и ти.

– Всеки път, когато се приближа, ти успяваш да ми се изплъзнеш – продължи Плезънт, – веднъж с хитрост, друг път

благодарение на тъпия си късмет. Не искам да съм груб, но винаги е било второто. Всеки път, когато полагах усилия да те хвана, нещо ме отклоняваше: убийци, адски светове, Ремнанти, паралелни измерения, бивши гаджета... но днес удоволствието е мое – абсолютно и безусловно удоволствие – най-сетне да изрека думите „Рансид Файнс, арестуван си“.

– Не! – изкрещя Рансид и се надигна отново. – Не! Не и когато съм толкова близо!

Той се метна към Кристала, но Плезънт го хвърли над главата на Рансид и той се озова в ръцете на жена, облечена в черно, с тъмна коса, паднала над лицето.

– Това значи търсехме неведнъж, откакто съм тринайсетгодишна – каза Валкирия Каин.

– Аз го търся от много по-дълго – отвърна Плезънт. – Първия път, когато го видях, беше през 1943 г. и бях коленичил в мрака, заобиколен от нацисти. Те обсъждаха огромното количество енергия, което може да генерира – но така и предстои да видя доказателство за подобно нещо.

– Силите му са безгранични! – изрева Рансид.

– Нацисти – подхвърли Каин, без да му обръща каквото и да било внимание. – Щеше да ми е много приятно да се бия с нацистите. Обзалагам се, че можеш да ги налагаш и изобщо няма да почувстваш вина.

– Нацистите стават само да ги налагаш – съгласи се Скълдъгъри. – Все още е така.

Килн прочисти гърлото си и вдигна ръце.

– Слава богу, че си тук – каза той. – Рансид Файнс щеше да ме убие.

– Не е вярно! – прописка Рансид.

– Този тип ли? – попита Каин. – Този тип е щял да те убие?

Килн кимна.

– Да.

– Този тип, който трябва или да спре да реве, или да си избърше носа? Този тип ли е щял да те убие?

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

– Не позволявай сълзите и носът да те заблудят – рече Килн. – Той е безжалостен.

– Такъв вид има. Само че, за съжаление, ти също си арестуван. Кристалът на Светците е сред Забранените вещи от много отдавна.

– Така ли?

– Точно така, в колоната на Катастрофичните последиствия.

– Звучи сериозно – отвърна Килн. – Значи няма да ме пуснете, а? Не мисля. Това ме изправя пред нещо като дилема. Вие искате да ме арестувате, а аз не искам да бъда арестуван.

– Разбирам как може да възникне дилема.

– Остава ми само едно средство. Трябва да прибягна към насилие.

– Аха – отвърна Плезънт. – Идеята не струва.

Каин сви рамене.

– Ние сме специалисти по насилието.

– Ние сме суперспециалисти по насилието.

– Не искаш да стигаш до насилие с нас – продължи Каин. – Няма да свърши добре за теб.

Килн кимна.

– Разбирам ви и ви благодаря, че ме предупредихте. Може хора, по-силни от мен, да са се опитвали да ви убият преди и съм чувал, че са свършили зле, но ми се струва, че са се провалили, защото не са били аз.

Три маскирани фигури в черно, на които се виждаха единствено очите, застанаха зад Килн.

– Нинджи? – прошепна Каин. След това заговори по-високо. – Ще се бием с нинджи ли?

Първият нинджа извади меч. Вторият – нещо, разделено на три части. Третият стискаше в ръце шурикени.

– Мили боже господи – каза Каин. – Ще се бием с нинджи.

Третият нинджа хвърли шурикените и Каин се завъртя така, че звездообразните оръжия отскочиха от рамото ѝ. Той

се присъедини към нинджата с нещото на три части и двамата погнаха Плезънт, който започна да хвърля огнени топки, докато онзи с меч се хвърли към Каин. Мечът изсвистя към нея, изби Кристала от ръцете ѝ, но острието, също като шурикените, не успя да пробие костюма ѝ. Каин избегна следващия удар, втурна се напред и го помете.

Килн се промъкна напред и се наведе към Кристала.

– Не – изкрещя Рансид, хвърли се напред и обви с ръце единия крак на Килн.

– Престани – нареди Килн и се опита да го изрита.

Само че нямаше земна сила, която да откъсне Рансид Файнс от него.

– Това остава при мен! Толкова съм близо до отключването на тайните му!

– Ако изобщо си бил в състояние да го отключиш – рече Килн и положи огромно усилие да се отдръпне, – досега да си го направил.

Въздухът затрепка и един от нинджите – онзи, който в момента гореше – полетя във въздуха също като крещящ метеор.

– Няма да ти позволя да отнесеш делото на живота ми – измърмори Рансид през стиснати зъби, докато се влачеше по земята и високата трева.

Нинджата с меч беше изгубил оръжието си, но продължаваше да рита Валкирия Каин. Накрая тя просто го поразил с нещо като бяла светкавица и той се заби в Килн.

Кристалът падна и Рансид го сграбчи, целуна го и след това хукна нанякъде, оставяйки битката зад себе си.

2

Ученици, подредени по възраст в спортния салон, си говореха – море от различно комбинирани височини и тегла и черни блейзъри с различни ширити на реверите.

Оумън Даркли се промъкна най-отзад. Учениците, които бяха в шестата година, се бяха подпрели надменно на стената. Още месец и щяха да си заминат оттук, да оставят училището в прахта и да поемат в посоката, в която бяха решили. Чакаха ги вълнуващи времена, в това съмнение нямаше.

Само преди две години шестокурсниците изглеждаха високи и непостижимо зрели. Сега Оумън беше висок колкото повечето от тях, въпреки че с израстването напоследък движенията му бяха станали още по-неумели. Някой ден, обеща си той, щеше да може да влезе в стая, без да има опасност да се спъне в коленете си.

Присъедини се към петокурсниците. Те нямаха стена, на която да се облегат небрежно, но въпреки това умело си

придаваха незаинтересован вид. Акселия Лукт бе застанала с Ула и Бела и Оумън ѝ се усмихна, а тя отвърна, при което сърцето му запя. Той отиде на обичайното си място, заставайки до брат си. Оугър изглеждаше уморен. Под очите имаше тъмни кръгове, беше отпуснал рамене, сякаш му трябваше огромно усилие, за да остане прав. Беше такъв – недоволен – през изминалите три месеца, откакто бе убил краля на Мрачните земи и състоянието му се влошаваше.

Влезе Невър и Оумън потърси признак, който да му подсказва с кой пол се отъждествява най-добрият му приятел. Не можа да открие. Откакто Невър потъмни косата си и я подстрига – с изключение на провисналия бретон – Оумън все трябваше да гадае. Засега не се получаваше добре.

Невър се раздели с Оугър преди две седмици, но както обикновено, отказа това да я въввлече в лошо настроение. Намигна на Оугър, докато минаваше, и Оугър отвърна с усмивка – първата, която Оумън виждаше от цяла вечност. Невър зае мястото си до Оумън.

– Изглеждаш добре – отбеляза тя, впила очи в сцената, където се събираха учителите.

– Благодаря – отвърна изненадано Оумън.

Невър изчака няколко секунди, след това го погледна.

– Сега е твой ред да ми направиш комплимент.

– О – отвърна Оумън. – Харесва ми косата ти.

– Все това ми казваш.

– Значи...

– Да?

– Ти...?

– Какво аз...?

Оумън въздъхна.

– Ти като мъж или жена се идентифицираш?

Невър се разсмя.

– Много ме кефи колко неловък и учтив става разговорът, когато трябва да ми зададеш този въпрос. Идентичността ми

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

се развива, Оумън. В момента не се чувствам нито точно мъж, нито точно жена – така че днес съм си аз.

– Ами местоименията?

– Местоименията – така – може би „те“ и „тях“.

Оумън кимна.

– Супер.

– Все още си чакам комплимента.

– Какво искаш да кажа?

– Ако трябва да ти кажа какъв комплимент да направиш, тогава не се брой, нали?

– Май не – отвърна Оумън. – Изглеждаш добре. Това достатъчно ли е за комплимент? Не знам.

– Защо вечно се ограничаваш до външния ми вид? Аз ти направих комплимент за външния вид, защото знам, че ще те зарадвам, тъй като все си мислиш, че не изглеждаш добре. Знам, че изглеждам добре, Оумън. Има нещо, наречено огледало, и аз го използвам, затова знам, че тази сутрин изглеждам върховно. Защо не кажеш нещо за мен като човек вместо нещо, което издава, че само ме зяпаш?

– Зяпах ли те?

– Всички ме зяпат, Оумън. Видът ми е подходящ за зяпане.

– Не съм сигурен, че трябва да се говори така, но добре...

Невър, много умен човек си.

– Благодаря ти.

– И самоуверен.

– Да.

– И ми се иска повече да приличам на теб.

Невър запримигва.

– Оу...

– Какво? Това зле ли се получи?

– Не – отвърна Невър. – Не, беше... прекрасно.

Оумън сви рамене.

Учителите се бяха подредили и си говореха тихо – всички, с изключение на господин Пекант, който гледаше лошо

първокурсниците. Оумън се ухили. Те бяха толкова дребни и сладки, стряскаха се толкова лесно. Беше странно как киселото изражение на учител можеше да накара да млъкнат дори най... .

Пекант вдигна очи към Оумън и Оумън веднага погледна настрана, изчерви се и се постара да не се напикае.

Директор Дуена се качи на сцената, последвана от заместника си. Щом се озова в самия ѝ център, Дуена се усмихна и зачака приказките да приключат.

Тъй като не се получи, Пекант пристъпи напред.

– Млъкнете! – изрева той и всички млъкнаха. Пекант се отдръпна.

Дуена прочисти гърло.

– Благодаря ви, господин Пекант. Деца, разполагаме с точно двацет и седем дни до трийсет и първи май, Феиле на Дриохта и края на учебния срок. Изпитите ви започват след деветнайсет дни. Вече трябва да сте получили граfiците си, а днес е началото на часовете по преговор.

Всички се развикаха, но Дуена никак не се притесни.

– Не приемайте часовете по преговор като свободни часове – каза тя. – От вас се очаква да присъствате на всички, при това в пълна униформа. Може и да е имало известно разхлабване при предишните директори, но при мен ще се държите с достойнството, което очаквам.

Последва високо, неприкрито мърморене, на което Дуена предпочете да не обръща внимание.

– Шестокурсниците и третокурсниците ще полагат държавни изпити, докато останалите от вас ги чакат изпитите в края на годината и макар да се изкушавате да ги пренебрегнете като маловажни, държа да ви уверя, че не е така. Ще обърнем голямо внимание на онези от вас, които не се отнасят сериозно, и ще има наказания.

Тя огледа злобно залата, след това отпрати неприятна усмивка.

– Сигурна съм, че се вълнувате за Феиле на Дриохта – или Дриохт, ако трябва да използвам одобреното съкращение. Не се съкращава като Дриохта или Феиле, Празника или какъвто и да било друг неточен термин. Искаме всички да се забавлявате, но с мярка. Дриохт настъпва веднъж на всеки седемдесет и две години, така че аз бях съвсем малко по-възрастна от вас, когато празнувах последния. Простете ми играта на думи, но беше магическо време. – Тя се разсмя. Никой друг не последва примера ѝ. Тя се обърна към Пекант. – Те знаят ли какво е игра на думи?

– Би трябвало – изръмжа той.

Дуена сви рамене.

– Както и да е, великият ни лидер реши Роърхейвън да бъде епицентър на всички Дриохт празненства по света. По неговите думи ние ще бъдем лъчът светлина, който ще сочи пътя към дома.

– Това пък какво означава? – измърмори Невър.

– Затова последният ден от училище ще бъде половин ден, след което всички вие ще можете да излезете и да се насладите на карнавала по улиците на нашия град.

Оумън се развика възторжено с останалите. Единствено Оугър мълчеше.

Дуена провери часовника си, докато виковете продължаваха, за да се увери, че е в рамките на отреденото време. След като минаха достатъчно секунди, тя вдигна ръка и всички в залата замълчаха.

– Сега въпроси от вътрешния ред. Всички часове по Теория на магията ще се преместят в стаята по история до петък, а Подправяне на официални документи ще се проведе в стаята по Теория на магията. Утре, по време на обедната почивка, ще има екрани, монтирани в трапезарията, за да гледаме на живо речта на действащия Върховен маг. Той ще обяви новата обществена политика, която интересува всички ни, доколкото ми е известно. Освен това, господин Хунан

ме помоли да ви напомня, че трябва да си донесете собствени щитове за часовете по бой. Не можете да споделяте един. Добре, разполагате с три минути, за да влезете в първия си час. Свободни сте.

Те се заизнизваха от спортния салон, випуск след випуск, също като паста за зъби, която се изстискава през дупка. Щом излязоха, пастата се пръсна навсякъде и Оумън се опита да се добере до шкафчето си. Някой го подръпна за ръкава.

– Здравсти, Тиаго – каза той и се прокле наум.

– Здравсти – отвърна Тиаго, докато преминаващите ученици го блъскаха – повечето по-големи и по-стари от него. – Да има някакви новини за...?

– Погрижили сме се – успокои го Оумън.

Тиаго кимна и потъна в тълпата за един чудесен миг, но след това се показва отново.

– Така – продължи той и спъвайки се, застана до него, – просто е много трудно да разбереш дали нещо се случва.

– Повярвай ми. Всичко ще бъде наред.

– Дали не трябва да поговоря с Оугър?

– Не – побърза да го спре Оумън. – Най-добре стой далече от Оугър. Не му задавай никакви въпроси – не повдигай темата в разговор. Просто... споко, това е.

– Добре – кимна Тиаго. – Добре. Това обаче е много важно.

– Той знае това, Тиаго. Аз му казах. Остави го на него и всичко ще бъде наред. Върви сега в час.

Тиаго изглежда се канеше да каже още нещо, затова Оумън го отведе настрана от шкафчетата и остави потока ученици да го повлече. Той си извади учебниците и затвори шкафчето тъкмо когато звънецът би. Обърна се и видя, че Невър е зад него.

– Оугър добре ли е? – попитаха те. – Просто напоследък е много мълчалив. Ама много. Знаеш ли дали е добре? Говорил ли си с него?

– Говоря с него непрекъснато – отвърна Оумън и тръгна.

– А питал ли си го защо е толкова мълчалив?

– Ако иска да ми каже нещо, той ще ми го каже.

Невър вдигна вежда.

– Да, защото така се получава всеки път, когато някой иска да говори по труден въпрос. Той не е същият след Краля на Мрачните земи.

– А ти друго ли очакваше?

– Не – отвърна Невър, – но не там е въпросът.

Те стиснаха ръката на Оумън и го спряха. Коридорът беше почти празен.

– Оугър уби някого. Няма значение дали онзи тип, когото уби, е бил убиец, който е щял да продължи с убийствата по цял свят. Оугър използва Обсидиановия меч и го заличи. Уби го по начин, по какъвто никой досега не е бил убиван. Оугър е травмиран.

– Той разговаря с терапевт по този въпрос.

Невър се подсмихна.

– Терапевт, определен от училището, Оумън. Не е нищо повече от съветник. Ако бях на негово място, щях да съдя училището, задето позволи подобно нещо да се случи, и щях да съдя Главното убежище и да искам компенсация от Роърхейвън и всяка проклета магическа общност в света.

Оумън се намръщи.

– Никога не съм чувал магьосници да се съдят едни други. Не мисля, че ще се получи.

– А трябва – отвърна Невър. – Знаеш ли какъв е истинският проблем? Истинският проблем с нашето магическо общество е, че е толкова малко и толкова тайно, че на никого не му се държи сметка.

– И?

– Какво става, когато смъртен политик направи нещо лошо? Уволняват го, защото е нарушил правилата, или пък той сам напуска, защото се срамува от постъпката си.

– Освен ако не си Мартин Фланъри – подсмихна се Оумън. – Или Доналд Тръмп. Или онзи другия.

Невър не му обърна внимание.

– Правила за управление, Оумън. Аз лично презирам идеята като цяло, но тя си има своето приложение и едно от основните е да се следят хората във властта. При нас това го няма. Допреди няколко години дори няхаме Върховен маг. Върховните Магове отговаряха пред други Върховни Магове. Само че Крийд пред кого отговаря?

– Пред госпожа Крийд?

– Той не е женен.

– Така ли? Тогава... вероятно пред никого.

– Пред никого – закима Невър. – Именно.

– Извинявай, но това какво общо има с Оугър?

– Не много. Просто се отклоних.

Оумън се огледа. Те бяха единствените в празния коридор.

– Трябва да влизаме в час, Невър.

– А ти трябва да говориш с брат си – каза Невър. – Разбирам, че винаги си го възприемал като онази неразрушима сила на доброто, но какво ще направиш сега, след като стана ясно, че и той е човек? Помисли по този въпрос, Оумън. Помисли.

След това Невър се телепортира в час и Оумън остана в средата на коридора.

Пекант се появи до него.

– Господин Даркли – изсумтя намръщено той.

– Добър ден, господин Пекант.

– Закъснявате за час, господин Даркли – каза Пекант и се отдалечи. – Наказание.

Оумън отпусна рамене.